

GALAMBOSI LÁSZLÓ VERSE

Hálálkodó pásztorok

Faludi Ferenc emlékére

Próféta a Bibliából,
lépked lombos hajlékából
dalos páter, Faludi.
Könyvet lapoz, rózsát ölel.
Harang kondul. Távól-közel
muzsikáját hallani.

Bong a harang. A keresztény
földig hajol. Kőkeresztjén
Krisztus zöldben fölragyog.
Jácint hull az oltárköre,
aranyból szőtt terítőre.
Zenélnék az ablakok.

Nádi madár a szerencse.
Kapukig száll, reggelente
harmatosan bekopog.
Fenyvesekből rigót hozva
bámulnak a csillagokra
hálálkodó pásztorok.

Csodalépcső tüneménye
áttetszőbb, mint habok kékje.
Világolnak kerubok.
Ormok bíbor magasában
gyógyítanak gyorspalástban
püünkösdváró asszonyok.

Selyempártás tulipánok,
lepkebojtú kardvirágok
körbeérnek a Napon.
Lilacsipkés szegfűszoknyát
hortenziák cirmolgtatják
kancsókkal telt asztalon.

Liliomok sokasodnak,
fejek fölé ágaskodnak,
koronáznak boldogan.
István térdel zsámolyára.
Szól az ország harsonája,
zászlója leng súlymosan.

Istápoló királyunkat,
Kárpát-járó Nagyurunkat
magasztaljuk hűséggel.
Útját hintjük hódolattal:
tollringató ezüstgallyal,
melengető levéllel.

Hóban futó lovainkat,
tejillatú barmainkat
templomokig tereljük.
Hegytarkító bárányaink,
mézet gyűjtő szállásaink
csöngettyűt csöngetjük.

Próféta a Bibliából,
lépked lombos hajlékából,
temet páter Faludi.
Halottvivők fölzkognak,
sziklasírhoz botladoznak.
Gyúlnak a gyász lángjai.

Árnyékoló daróccsuklyák
az arcokat halványítják.
Ferenc atya simogat.
Fatörzsről a rontó ágat,
féregbattyus orgonákat,
tördeli a kinokat.

Riadt népet farkasoktól,
marcangoló ordasoktól
husángokkal menekít.
Lisztes ölü szakajtókba,
leterített pokrócokra
szórja a hit gyöngyeit.

Bong a harang. A keresztény
földig hajol. Tornyos estén
Jézus kertje fölragyog.
Jácint hull az oltárköre,
aranyból szőtt terítőre.
Zenélnék az ablakok.

Holdszekérből a poéta,
fényfüvegű margaréta
hegyek fölött kihajol.
Mécs piroslik felhő mellett,
zab borítja be a berket,
égi csikó abrakol.

Szél bucskáz ki kunyhójából,
fácánokat csal a sásból,
gida béget a havon.
Jászolszagú palotában,
mennyei nő sugarában
láncot old a fájdalom.

Fájdalmunkat elfeledve
hozzád bújunk, mint a gerle,
táplálj minket Istenünk.
István Urunk koronája,
László király csatabárdja
gyámolítsa nemzetünk!